

De Kronieken van Riona

Boek 2

Getatoeëerde Lelies

Femke De Vos

Proloog

Het was koud. Niamhs adem stak af tegen de heldere nachtlucht. Haar rug deed pijn, als ze zich bewoog klopte deze met scherpe steken tussen haar schouderbladen. Ze zou haar lichaam kunnen helen, maar dat wilde ze niet. De pijn was goed; hij maakte haar kwaad. Kwaad op Aïne, die zowel haar moeder als de Godin van Riona was. Een vrouw die alles deed om haar macht te vergroten en spelletjes had gespeeld met haar leven en dat van iedereen van wie zij hield.

En nu begon ze opnieuw.

Anderhalf jaar had Aïne zich stil gehouden, had Niamh gedacht van haar af te zijn. Onder de leiding van Ailill was Niamh als beginnende godin uit haar schulp gekropen en was ze volgelingen gaan verzamelen. Ze was van dorp naar dorp getrokken en had zich daar niet alleen als hun nieuwe keizerin getoond, maar ook als godin. Zij was de keizerin die het rijk terug één had gemaakt, die vijanden in vrienden veranderde en hoop bracht waar ze kwam. Ze was Niamh, de Godin van de Hoop. En net dat was blijkbaar iets waar Aïne zich aan stoorde.

Vanaf het moment dat Niamh meer macht kreeg, begonnen de *voorvallen*.

Het begon met schattige kleine wezentjes die zomaar uit het niets verschenen. Harige, pastelkleurige stuiterballetjes met glanzende zwarte oogjes die de hele dag door liepen te zingen of neuriën. Het was duidelijk dat ze niet *hier* hoorden, want zodra iemand ze oppakte of nog maar in de buurt kwam – en de wezentjes deden niets liever dan zich tegen mensen aanvleien – begonnen ze de gedachten en gevoelens van deze personen om te zetten in een woordeloze melodie.

De kleine pluizenbollen waren nog onschuldig. Het waren lieve kleine wezens en ze vormden enkel een probleem als je je gedachten en gevoelens voor jezelf wilde houden.

Maar zij waren niet de enige.

De andere had Niamh nooit gezien. Ze waren telkens verdwenen voordat zij op de plaats des onheils aankwam. Wat ze wel had gezien, was de destructie die deze wezens achterlieten. Verscheurde lijken, gehuchtjes die van de kaart werden geveegd, enkelingen die verdwenen na het horen van onaards gekrijs in de nacht, baby's die gestolen werden en waar enkel een hoop takken en twijgjes voor in de plaats werd gelegd.

Steevast waren het volgelingen van Niamh die aangevallen werden en deze middag was de druppel geweest.

Niamh schuifelde met haar zitvlak onrustig heen en weer over het koele zand toen ze terugdacht aan die middag. De stekende pijn die hiermee gepaard ging riep de herinnering haarscherp op.

Ze had een bezoek afgelegd aan een dorp niet ver van Avar. Het telde ongeveer vierentwintig inwoners en een van de vrouwen moest bevallen van een tweeling. Zo iets was altijd een gevaarlijke, maar ook heel heuglijke gebeurtenis als het goed ging.

Niamh had haar helerskunsten aangewend en twee roze, gerimpelde maar vooral gezonde baby's ter wereld gebracht.

Toen voelde ze de tinteling. De akelige koude rilling die haar erop wees dat iets niet in orde was. Het was een sensatie die ze telkens gevoeld had vlak voor er een van die verschrikkelijke voorvallen plaatsvond. Als godin wist ze soms waar en wanneer dingen zouden plaatsvinden nog voor, of tijdens ze gebeurden. De vorige keren was het veraf geweest, maar die middag..

Niamh was recht gesprongen met Brennain op haar hielen. Haar nieuwe liefde wist onmiddellijk dat iets mis was en haastte zich met getrokken zwaard achter haar aan de hut uit. Toen zag ze het. Twintig meter buiten de dorpsrand ging er iets in de lucht. Het leek een dan-

sende, felgroene oase. Enkele stappen dichterbij toonden dat het een soort portaal was dat daar geopend was. Ze kon bomen en struiken zien aan de andere kant terwijl in het dorp enkel een paar armoedige hutten stonden en verdord gras was.

‘Aïne!’

Kwaad was ze op de verschijning afgelopen. Ze wist zeker dat haar moeder achter deze vreemde gebeurtenissen stak. Even had Niamh getwijfeld en Brennain had haar gesmeekt om het niet te doen. Toen was ze vooruit gestapt. Doorheen de scheur in de lucht, de groene beboste wereld binnen. Ze had enkel de tijd om op te merken dat het er koel was en dat de grond bedekt was met een dikke laag verend mos. Het volgende wat er gebeurde, was dat ze met kracht terug door het portaal werd geworpen en weer op de stoffige grond van het dorp neersmakte. Een onzichtbare kracht had zich als een stormram tegen haar op gedreund. Terwijl ze door de lucht zeilde en vlak voordat ze de grond raakte, hoorde ze Aïne lachen. Het was een kwaad, schaterend gelach. Liggend op de grond en snakkend naar lucht meende ze een flits van blauw te onderscheiden in die andere wereld. Woorden drongen kil en rechtstreeks haar hoofd binnen: ‘Je bent geen partij voor mij kindje. Je zal voor mij plooiën.’

En dat was alles. De scheur in de lucht had zich gesloten. Een groep gewapende mannen had zich al rond Niamh heen geschaard en Brennain hielp haar op haar voeten.

Nu was het nacht. Brennain lag ergens onrustig wakker, te wachten op haar thuiskomst. Dat kon ze voelen. Maar het was tijd. Dat wist ze al van het moment dat ze het stof van haar jurk had geklopt die middag. Ailill had het niet expliciet hoeven te zeggen. Ze wist waar ze hem zou kunnen vinden: bij de gedenksteen vlak buiten de muren van Avar, het graf dat uitkeek over de woestijn. Zijn verschijning was gebonden aan de plek waar zijn lichaam rustte. Daar was hij het sterkst en daar wachtte Niamh op hem.

‘Aïne wordt een probleem.’

Niamh voelde zijn aanwezigheid voor ze hem zag.

Ailill knikte.

‘Ik moet weten wat ik eraan moet doen. Hoe kan ik haar het hoofd bieden?’

Niamh draaide haar hoofd in zijn richting. Zoals altijd trok er een wee gevoel door haar maag bij het zien van hem. Ze zou er nooit aan wennen dat haar eerste en grootste liefde gestorven was en nu terug was gekomen als haar mentor.

Ailill schudde zijn hoofd. Zijn zwarte haar bewoog op een briesje, alsof hij een man van vlees en bloed was.

‘Zo ver ben je nog niet. Kom bij me zitten, Niamh, en neem mijn handen vast. Dan toon ik je deze nacht het verhaal van Elise, een van de belangrijkste personen in de geschiedenis van Riona.’

Niamh bekeek hem sceptisch, maar deed niettemin wat hij van haar vroeg. Ze schoof dichters naar hem toe en vouwde haar benen in kleermakerszit onder zich.

‘Hoe kan een verhaal mij helpen? Aïne is hier en nu aan het werk. Ze vermoordt onschuldige mensen!’ zei Niamh terwijl ze haar handen vooruit stak.

Ailill knikte beheerst. Zijn handen gleden om die van haar, koud en niet geheel vast, maar ook niet als een vluchtige aanraking. Niamh huiverde.

‘Ik moet je twee verhalen vertellen, Niamh. Vandaag laat ik je het eerste zien. Deze verhalen zullen je helpen je eigen keuzes te maken, los van mij, Aïne, of wie dan ook. Het enige wat ze kunnen doen is het pad voor je verlichten en misschien, als je goed oplet, je hulpmiddelen aanreiken.’ Hier zweeg hij even. Het leek alsof hij diep ademhaalde.

‘Sluit je ogen Niamh. Laat jezelf los en volg mij naar het leven van Elise. Ik beloof je dat het een interessante rit zal worden...’

Het vossenmasker

De haartjes bij de puntige snuit stonden overeind, een heel klein beetje maar. Alsof de zwarte neus even daarvoor nog vluchtig in de lucht was gestoken om het gevaar op te snuiven. Het masker leefde. De perfect gevormde oortjes stonden opwaarts gericht en voorwaarts gekeerd in een permanente staat van waakzaamheid. De ogen en oogleden waren verdwenen, maar de randen waren netjes afgewerkt. De illusie van een vos die zijn ene poot oplettend geheven had, de staart laag en de kop in de lucht, geuren opsnuivend van jagers en honden, was nooit ver weg.

Elise kon haar ogen er niet van afhouden. Het was alsof het masker haar riep, doorheen de opeengepakte mensenmassa van de markt. De oogloze gaten staarden haar aan alsof ze wilden zeggen: 'Ooit zal jij door ons de wereld bekijken.'

De gedachtegang van de jonge vrouw werd abrupt onderbroken toen een hand haar voorzichtig vastnam en verder leidde door de massa van stinkende en onverzorgde lichamen die om hen heen drumden. Mensen die nooit een kans voorbij lieten gaan om zich aan haar te vergapen. Elise trok de kap van haar mantel nog een stukje verder naar voren, in de hoop haar gezicht af te schermen van de starrende menigte. De delicate paarse stof gaf haar gezicht en tatoeages een vlammeende roze schijn die het mysterie rond haar persoon enkel deed opwaaien.

'Yfud!' hoorde ze fluisteren terwijl vingers in haar richting wezen.

De mannen die Elise's vader had meegestuurd voor het bezoek aan de markt, kwamen nog dichter tegen haar aan staan. Hun handen wa-

ren met nerveus bewegende vingers op de schede van hun zwaard geplaatst. Het schrok de omstanders maar matig af.

De menigte schuifelde iets achteruit, maar de kring om Elise werd groter. Steeds meer mensen probeerden reikhalzend een glimp op te vangen van de vrouw in de kapmantel.

‘Yfud!’

Het werd nu steeds luider herhaald, als een opgewonden kreet. De kramen van de markt stroomden leeg en steeds meer mensen voegden zich bij de menigte. Iedereen wilde haar aanraken voor goed geluk. Enkele mannen werden vooruit geworpen door de duwende nieuwkomers. Het was alsof deze beweging een signaal was voor de lijfwachten. Als één man trokken ze hun kromzwaarden en richtten die dreigend vooruit. Nu week de voorste rij wel angstig naar achteren. Boos geschreeuw klonk op toen de mensen die achteruit gingen op de tenen van anderen gingen staan.

Vier mannen stonden nu om Elise heen en een van hen, de grootste en ruigste van allen, hield haar nog steeds voorzichtig vast bij de bovenarm.

‘Vrouwe, we moeten gaan voor dit uit de hand loopt.’ gromde hij in haar oor. Zijn ogen schoten ondertussen heen en weer over de onrustige menigte.

Elise keek verwonderd om zich heen; nog nooit had ze zo’n razerij gezien. Tussen al het gedrum door zag ze het vossenmasker liggen. Het leek naar haar te knipogen.

‘Je brengt commotie teweeg, meisje. Je vrijheid is ingeperkt als die van een vos in een kooi, maar je hebt dezelfde wilde blik in je hart en ogen. Om jezelf te kunnen zijn moet je iemand anders worden in de hunne.’

*

Een man van eind de veertig zat nonchalant achterovergeleund in een stoel aan het hoofdeinde van een houten tafel. Zijn haren waren even

zwart als de veren van de raaf die op zijn schouder nerveus heen en weer trippelde. De man leek zich geen zorgen te maken over het vreemde gezelschap dat hij met zich meedroeg. Blijkbaar was hij niet bang dat het dier zijn marineblauwe uniform zou besmeuren. Met een uitgestreken gezicht prutste hij aan de gouden knopen van zijn vest. Daarna lieten zijn handen die voor wat ze waren en speelden ze een roffelend lied op het tafelblad. De raaf bewoog onrustig met zijn vleugels.

Toen Elise met een klap de deur openwierp, keek hij op en vroeg: 'Hoe ging het op de markt?'

Elise negeerde haar vaders vraag. Ze wierp hem een vuile blik toe en beende voorbij de tafel waar hij haar zat gade te slaan. Onder het lopen maakte ze de cape die ze droeg los. In één vloeiende beweging haalde ze het ding van haar schouders en drapeerde het over haar arm. Elise had altijd al een natuurlijke gratie bezeten. Ze doorkruiste de kamer, op weg naar haar slaapvertrekken. Het waren de neerbuijgende woorden van haar vader die haar tegenhielden.

'Als je je als een Yfud gedraagt, zal ik je vanaf nu ook zo behandelen.'

Even bleef ze als aan de grond genageld staan. Ze balde haar vuist zo krachtig dat haar nagels pijnlijk in haar handpalm drukten, en draaide zich om.

'Wat je vandaag gedaan hebt, was dus wat elke vader gedaan zou hebben?'

Ze ontspande haar vingers en trok het lint dat haar zwarte krullen bijeen hield los zodat haar haren vrij over haar schouders vielen. Haar vader wist dat dit slechts een van de vele manieren was die ze had om haar gezicht te verbergen. Hij had het haar al vaak genoeg zien gebruiken om te weten dat het eveneens een teken was van frustratie.

'Je bent een vrouw van zesentwintig, Elise, niet langer een kind, en verre van een gewone vrouw. Jouw soort behoort niet in de scheme-

ring van de avond als een dief over de markt te sluipen, langs de obscure kraampjes die nog open zijn.'

Elise zag hoe hij een paar kruimels van op de tafel in zijn vrije hand veegde. Die hief hij op en de raaf, die nog steeds op zijn schouder zat, begon ze voorzichtig uit zijn handpalm te vissen. Haar vader weigerde haar aan te kijken. Hij hield zijn doordringend blauwe ogen afgewend en in zijn stem lag de kille finaliteit die hij bewaarde voor gesprekken met haar. Snapte hij dan niet hoeveel pijn het haar deed dat hij haar niet aan kon kijken?

'Ja, vast. In een kapmantel met een dolk die zacht glinstert aan je riem, door het duister sluipen is zoveel gevaarlijker dan een hysterische mensenmassa. Als je werkelijk wilt weten hoe het ging, vraag het dan aan je waakhonden!'

Heel even wachtte ze om te zien of hij zou reageren. Zou hij zijn ogen op haar richten, zou ze zijn pijn en afschuw eindelijk kunnen lezen? Of moest ze de kilheid in zijn stem voor altijd trotseren? De raaf op zijn schouder hief de kop en draaide die zo dat één zwart oogje haar oplettend kon bekijken. Het dier slaakte een onrustige kreet, wendde zijn blik terug af en ging verder met eten.

Kwaad liep Elise er vandoor. Ze kon nog net horen hoe haar vader haar aanmaande zich op te maken omdat die avond de commodore kwam dineren.

Elise trok de deur met een klap achter zich dicht. Haar zwarte haren hingen warrig voor haar gezicht. Ze liep tot voor de manshoge spiegel en bekeek zichzelf. Haar groene ogen schitterden van de ingehouden tranen. Zacht raakte ze met haar vingertoppen eerst de wang van haar spiegelbeeld aan. Pas daarna zochten ze zich een weg naar die van zichzelf. Ze volgde het zwarte patroon van lijnen en krullen dat de rechterkant van haar gezicht sierde met trillende vingers. Haar nagels krasten de getatoeëerde lelies nogmaals in haar gelaat. Een brandend gevoel herinnerde haar vaag aan de lange, martelende dagen toen de

tatoeage gezet werd. Vervolgens liet ze haar jurk over haar schouders glijden en op de grond belanden. De stof lag in een gekreukte hoop om haar voeten gedrapeerd, maar daar maakte ze zich geen zorgen om. Met grote ogen keek Elise naar de jonge vrouw in de spiegel. Vanaf haar rechtervoet, over haar been heen, verder klimmend over haar heup en vertakkend bij haar middel, tot over haar beide borsten, hals en helft van haar gezicht, liep een slingerend patroon van lijnen. Lelies, klimop, paradijsbloemen, allemaal afgebeeld met de allergrootste precisie. Elk puntje van de tatoeëernaald was zo minutieus gezet dat het een eeuwig levend en veranderend beeld leek. Bloemknopjes openden en sloten zich op het ritme van haar ademhaling.

Een tekening als gevangenis. Hoe vaak vroeg ze zich niet af wat er gebeurd zou zijn als ze als klein kind had bewogen onder de naald, had gehuild en getrappeld, ervoor zorgend dat de naald uitgleed en de tatoeëerder nooit verder raakte dan enkele lijnen op haar voet. Ze zou nooit een Yfud geworden zijn. In gedachten zag Elise zich al over de markt lopen zoals normale vrouwen van haar leeftijd. Waarschijnlijk zou ze zelfs al kinderen gehad hebben. De vrouw in de spiegel verstoorde het beeld in haar gedachten. Ze kon het zich zelfs niet langer voorstellen dat ze iemand anders was. Woedend sloeg ze met haar hand tegen het glas en bedekte er haar eigen gezicht mee. De kille woorden van haar vader galmden opnieuw door haar hoofd.

Niets was goed genoeg. Sinds haar moeder gestorven was, had haar vader haar niet meer aangekeken, alsof het op de een of andere manier haar schuld geweest was. Alsof de last van een dochter haar moeder ertoe gedreven had uit het raam te springen. Ze had alles geprobeerd om zijn vergiffenis te krijgen. Ze had haar uiterlijk ervoor over gehad, maar het was niet genoeg. Elk uur dat ze in stilte had doorgebracht, terwijl de tatoeëerder met zijn naald de verschroeide punt in haar huid drukte, kon haar moeder niet terugbrengen. Haar vader haatte haar niet. Zelfs die verfoeilijk gemakkelijke emotie kon hij niet voor haar opbrengen.

Elise slikte moeilijk. Ze dwong de tranen terug en ging haar haren kammen. Ze moest er piekfijn uitzien. De commodore was een perfecte huwelijkskandidaat en hoe sneller ze huwde, hoe sneller ze hier weg kon.

*

Het was een uitstekend feestmaal. De commodore, een knappe, rijzige man met bruin haar, had nog enkele gasten meegebracht. Zij waren echter van geen enkel belang voor Elise. Slechts de drie hoogstgeplaatste personen uit het gezelschap mochten haar, als Yfud, rechtstreeks aanspreken. Het zou trouwens onbetamelijk zijn mocht zij acht slaan op deze gasten en hen op haar beurt benaderen. Zij was namelijk voorbestemd voor de hoogste klasse van de maatschappij, minderen werden haar gezelschap onwaardig geacht. Daarom zat ze stil aan de linkerkant van haar vader, beleefd lachend wanneer dat gepast was, zonder zelf deel te nemen aan de gesprekken.

Haar vork beefde nu en dan licht, bang als ze was een stuk van de voortreffelijke lamsbout te morsen op haar mooiste jurk. Het diepe oceaانبauw deed haar tatoeage opleven. Voor de gelegenheid had ze haar mooie krullen in de nek in een losse knot opgebonden. De eenvoudige snit van de jurk zat strak om haar boezem en taille maar liep uit vanaf de heup.

Nu en dan kruiste haar blik die van de commodore en dan glimlachte hij haar bemoedigend toe, alsof hij haar onbehagen om zich in dergelijke onthullende kledij te vertonen kon aanvoelen. Beschaamd wendde ze zo snel mogelijk haar ogen weer af. Toch kon ze het niet laten steelse blikken op hem te werpen tijdens de maaltijd. Ze vond dat hij een aantrekkelijk gezicht had, met een sterke kin en uitgesproken kaakbeenderen. Zijn donkerbruine haar kleurde mooi bij zijn hazelnootkleurige ogen en de zweem van een stoppelbaard gaf een ruig kantje aan zijn verder smetteloze verschijning.

Hij staarde niet. Misschien was dat net wat Elise zo nerveus maakte en helemaal niet de jurk die ze droeg. Overal waar ze kwam en ging, werd ze immers aangestaard. Zelfs de gasten die de commodore had meegebracht moesten hun uiterste best doen hun ogen niet te lang op de rechterkant van haar gezicht te houden. Ze was het niet gewoon dat mensen haar normaal bekeken en was blij dat ze nu nog geen echt gesprek met de man moest voeren. Als de commodore haar waardig vond, zou hij eerst haar vader aanspreken en zouden er nog verschillende bezoeken volgen. Dan pas zou hij haar het hof proberen te maken en moest zij in staat zijn aan zijn verwachtingen te voldoen.

Elise vroeg zich af hoe het zijn zou om iemand een tweede keer te ontmoeten, en dan zeker een aantrekkelijke man als de commodore. Haar vader had nog nooit iemand terug laten komen. Hoe moest ze ooit de kunst van het verleiden leren als hij iedereen bleef wegsturen? Misschien was dat wel een tweede straf voor haar, dacht Elise, dat ze nooit zou trouwen en kinderen krijgen.

Ze wierp nogmaals een blik op de man voor haar en merkte dat de commodore net naar haar aan het kijken was. Hij lachte haar vriendelijk toe.

‘En wat vindt u van de stijgende criminaliteit in onze steden, vrouwe?’

Het kwam volledig onverwacht. De commodore vroeg haar, een vrouw, naar politiek! Overdonderd opende Elise haar mond om een antwoord te geven: ‘Ik...’

‘Mijn dochter is opgeleid om een huishouden te runnen, commodore. Hoe zou ze in ’s hemelsnaam iets kunnen weten over criminaliteit?’ kwam haar vader tussenbeide.

Elise voelde zich alsof hij haar net een klap had gegeven. Het was ongewoon dat een vrouw werd gevraagd deel te nemen aan zo’n gesprek, maar beleefdheid schreef voor dat ze op zijn minst een antwoord mocht geven.

‘U hebt gelijk vader, het is geen onderwerp dat een vrouwe zoals mezelf aangaat.’ Ze stond op, streek haar lange rok glad en maakte een reverentie.

‘Als de heren mij willen verontschuldigen?’

Het ontging haar niet dat de commodore gegeneerd was door haar vaders antwoord. Hoe dan ook, Elise wilde niet langer aan tafel blijven en dat hoefde ook niet. Nu hadden de twee mannen rustig de tijd om alles te bespreken.

Terwijl de dikke blauwe rok rond haar benen waaierde, liep Elise de kamer uit. Ze ging echter niet naar haar eigen vertrekken, maar verliet de zaal via de balkonramen die uitgaven op de tuin.

Even later zat ze uitgeput op een stenen bankje, vlak onder het balkon en de trappen, met haar rug tegen een jonge kerselaar geleund. Ze had haar jurk gracieus rond haar benen gedrapeerd, de koele vingers van de nacht streelden haar onder de halsopening. Elise hield van de tuin, vooral 's avonds. Het voelde aan als een stukje beschermd wild. Een plek waar de Oudere Machten verbleven als ze hun bos buiten de stad verlieten. De bloesems van de kerselaar gaven een delicate geur af die overstemd werd door het volle, zoete aroma van andere planten. Het was de geur van de nacht: zwaar maar koel. Verfrissend. Het licht uit de eetkamer wierp een geruststellende gloed over het gras en pianomuziek dreef door de lucht. Hier en daar ging een noot verloren. Elise's gedachten dwaalden al snel af van haar koudhartige vader. Ze probeerde te bedenken hoe het zou zijn om met een man als de commodore te trouwen. Het was een vreemde ervaring, vooral gezien het feit dat ze hem niet eens bij naam kende. Ze was ervan overtuigd dat ze een goede echtgenote kon zijn voor hem. Ze kon een huishouden runnen en kende goed de etiquette. Hij leek haar trouwens een redelijke man met een kalm temperament. Elise bedacht dat hij vast vaak moest reizen vanwege zijn functie, waardoor de kans groot was dat ze regelmatig alleen zou zijn. Hij pendelde niet alleen tussen de drie kleine eilanden, maar ook naar het Rionaanse continent. De

politieke situatie was gespannen de laatste tijd, vooral sinds de opkomst van het nieuwe geloof en de pogingen die de keizer ondernam om de autonome eilanden onder zijn volledige gezag te krijgen.

Het feit dat de keizer het waagde tegen de Hoge Raad der Eilanden in te gaan verwonderde haar. De eilanden waren namelijk de kern waaraan het Rionaanse rijk ontsprongen was. De allereerste keizers waren afkomstig van de eilanden en in situaties waarin het noodzakelijk was een nieuwe keizer te benoemen, had de Hoge Raad der Eilanden altijd het laatste woord. Haar vader was lid van de Raad en de vader van de commodore was voorzitter. Niet alleen bezaten de eilanden een enorme politieke macht, ze waren ook het spirituele centrum. Of dat waren ze toch geweest. Nu het geloof in die nieuwe godin, die Aïne, opkwam, vervloog het oude geloof steeds sneller. Elise vreesde dat dit misschien de daden van de keizer verklaarde. Als de Oudere Machten immers niet langer krachtig waren, konden die hen ook niet beschermen. Overal werd gefluisterd dat de wezens die de wouden bewoonden en van oudsher de beschermers van het eilandenvolk waren, hun krachten afstonden aan Aïne en wegtrokken van de eilanden om nooit meer gezien te worden.

Elise huiverde. Het kwam niet door de aanraking van de koele lentelucht, maar door de gedachte dat één god het voor het zeggen zou hebben. Ze was dan wel niet onderwezen in politiek, maar wist wel dat één absolute heerser nooit goed was.

Haar gedachten werden verstoord doordat er stemmen hoorbaar werden vanaf het balkon. De diepe, sonore klank van haar vaders stem herkende ze onmiddellijk. Elise wilde niet beschuldigd worden van enige afluisterpraktijken, dus stond ze op en trok zich dieper terug in de tuin. Ze zorgde ervoor dat de twee mannen haar gezien hadden en haar dus niet per toeval achterna zouden komen. De uitgestrekte tuin, die, hoewel hij niet erg breed was, in diepte ver doorliep, bestond uit meerdere afgescheiden delen en vormde op zijn eigen manier een soort doolhof. Vanaf het balkon en de trappen kwam je uit op een cir-

kelvormig tuintje, dat afgeschermd werd door een houten afrastering waar wijnranken tegenaan groeiden. De tuin zelf was gevuld met rozenstruiken. Een boog vormde de doorgang tot de volgende plaats, waar de meer robuuste bloemen groeiden. Een kleine vijver met lelies aan de ene kant en zonnebloemen die in de zomer prachtig zouden bloeien aan de andere, vormde het middelpunt. De tuin vertakte zich verder en verder in verschillende thematuintjes. De eerste jaren na de dood van haar moeder was hij verwaarloosd. Het was een doods en dor stuk land geweest dat tussen de andere huizen van het drukke stadscentrum geperst lag. Toen Elise echter oud genoeg was om het huishouden op zich te nemen, was ze bij wijze van ontspanning begonnen het stuk land te verbouwen. Het was haar plaatsje geworden, weg van de wereld waarin ze telkens een masker droeg. Het enige nadeel was dat ze het moest delen met die dronken nietsnut van een tui- nier, want wat zou het onbetamelijk zijn dat een Yfud zelf in de aarde zou wroeten.

Halverwege de tuin stond in een hoekje, onder een enorme treurwilg een houten bank die ze had laten maken uit een boomstam. Het was een laag meubel dat perfect in de omgeving paste. Half liggend, met haar arm onder haar hoofd geschoven, nam Elise plaats. Ze keek uit over het tweede vijvertje in de tuin. Maanlicht danste als een witte lijn over het inktzwarte water. Het riet dat bij wijze van versiering was aangeplant, wuifde zachtjes in de wind en een kikker kwaakte gedempt. Elise was blij dat de kikkers nog leefden. Haar vader was ertegen geweest, toch had ze jaren geleden een dozijn van die grappige wezentjes gekocht. Groene gedrochten noemde hij ze, maar Elise was het niet met hem eens. Hun groene lijfjes en bolle zwarte oogjes hadden hun eigen charme, vooral als ze stuntelig in en uit het water sprongen. Door het duister heen klonk een antwoord uit de andere vijver. Elise begon zich af te vragen of ze niet beter een fakkel had meegenomen, toen ze voelde dat er nog iemand in de schaduw van de boom stond.

‘Wie is daar?’ Heel even vonkte de ongerustheid in haar op, tot ze beseftte dat het onmogelijk was om de ingesloten tuin binnen te dringen. Men kon deze tuin enkel betreden via het huis of het kanaal dat erachter stroomde. Wie het ook was, het moest een gast of een bediende zijn.

Er volgde geen antwoord en Elise ging overeind zitten. Had ze zich de bewegende schaduw dan enkel voorgesteld en speelde het donker een spel met haar ogen?

‘Wie is daar?’ vroeg ze nogmaals.

Grinnikend maakte een figuur zich los uit de diepste duisternis van de tuin en kwam naar voren geschuifeld in het maanlicht.

Het was een oude man. Hij liep licht gebogen, maar was desondanks indrukwekkend van gestalte. Zijn gezicht was gerimpeld als nat perkament en hij droeg een broederspij met een wit koord om zijn middel.

‘Wie bent u?’ Elise voelde zich niet bedreigd, maar nieuwsgierig. Deze persoon was noch een gast, noch een bediende en haar vader zou zeker geen geestelijken binnenlaten in het huis. Als lid van de Raad moest hij volledig onpartijdig zijn.

Zodra de man zich volledig in het maanlicht bevond, snakte Elise naar adem. Zijn ogen waren van een onmogelijk helderblauw en zagen eruit als die van een jonge knaap in de bloei van zijn leven.

‘Waarom schrik je zo?’ spotte de man. Zijn stem klonk als het schuren van takken over een dode boom. Toch had hij ferm en krachtig gesproken, alsof de zwakheid slechts een vernis op de werkelijkheid was.

‘U bent een van de Eersten! Een Oudere Macht.’ Elise vloog overeind en maakte een buiging.

‘Kom, kom, niet zo formeel, mijn kind. Jij van allen zou moeten weten wat een sleur het is om altijd met ontzag en eerbied bejegend te worden.’

Elise voelde zich niet gerust. Dit was een nieuwe gewaarwording voor haar. Ze was gewend om altijd de baas te zijn of controle over de situatie te hebben, zelfs op de markt, want daar had ze immers haar lijfwachten gehad. Het feit dat de man zijn lippen niet eens leken te bewegen, droeg enkel bij aan haar ongemak.

‘Ik ben geen Eerste, zoals je net zei, maar wel een Oudere. De Eersten hebben zich lang geleden te ruste gelegd in de wouden toen de mensen zich ontwikkelden; daarna is mijn soort ontstaan. Steen, blad, water, vos en das, zij leven nog voort in de natuur, zonder bewustzijn.’ De oude man rechtte zijn rug, strekte zijn oude ledematen en trok een blaadje van de treurwilg. Elise vroeg zich af waarom hij haar dit begon te vertellen.

‘Je slaapt niet’, zei hij, zonder Elise aan te kijken.

Elise schrok omdat het wezen – want hoe moest ze het anders noemen – de net opgekomen gedachte uit haar geest beantwoordde.

‘Je hebt al gehoord dat ons hetzelfde lot als de Eersten te wachten staat nu Aïne opkomt’, ging de man onverstoorbaar verder. Het blaadje tussen zijn vingers had hij gekneusd, opgerold en vervolgens op de grond laten vallen. ‘Maar dat neemt niet weg dat de hele regeling mij niet zint. Ik geef liever mijn krachten aan iemand die ze kan gebruiken. Iemand zoals jij.’

Nu boorden de blauwe ogen zich in die van Elise, die geen vin meer kon verroeren. Ze geloofde niet wat ze zag of hoorde en hoopte in stilte heel snel wakker te worden. Toch slaagde ze er niet in te ontwaken en vroeg uiteindelijk: ‘Wie bent u?’

Misschien was dit zo’n droom die je gewoon volgen moest.

‘Ik ben een Oudere, zoals ik je al gezegd heb. Maar het lijkt mij dat je naar mijn specifieke aard vraagt, aangezien dat is wat ons Oudere Machten van elkaar onderscheidt. Gevormd naar de menselijke geest en zijn karakter zijn wij niet meer dan deelentiteiten die samen moeten werken. De Oudere heeft niet één specifieke aard, daar het menselijke karakter te veel facetten onderscheidt en nuances bevat om voor

elk van hen een apart bewustzijn te creëren.’ De oude man knikte Elise galant toe, alsof ze begrepen moest hebben wat hij net gezegd had. Bij het zien van haar verwarring vereenvoudigde hij zijn woorden een stuk.

‘De Eersten waren natuurwezens die de balans moesten houden in hun wereld. Wij, de Ouden, zijn tezelfdertijd als de mens ontstaan. Julie geboorte, of ontwikkeling zo je het noemen wilt, leidde een nieuwe wereld in. Daarom vervaagden de Eersten en ontstonden wij. Ik ben List, maar ook ouderdom, geduld en wijsheid.’ Na deze voorstelling maakte hij een buiging naar haar.

Elise knikte bibberend. Nu de avond overliep in de nacht, kreeg ze het koud. Het feit dat ze stond te rillen, maakte haar echter niet minder opletten. Ze had de boodschap begrepen.

‘Maar waarom, als jullie eigenschappen zijn van ons, zouden jullie dan de weg moeten ruimen voor Aïne? Is er misschien ergens een wezen met een nog hoger bewustzijn opgestaan?’ Elise vond het een eng idee, maar moest het vragen. Nog nooit had ze gehoord van iemand die de kans kreeg om vrij tegen een Oudere, die zeer wispelturig en gevaarlijk geacht werden te spreken.

Als antwoord wierp de man zijn hoofd in zijn nek en begon luid te lachen. Vreemd genoeg bleef de kap die hij droeg op zijn plaats.

‘Nee, wij verdwijnen omdat onze eigenschappen zo diep in jullie doordrongen zijn dat we niet langer nodig zijn. Jullie ontwikkeling behelst nu andere noden. Aïne, tot mijn spijt, kan jullie die bieden. Wat niet hoeft te betekenen dat ik haar aanvaard’, voegde hij er onmiddellijk aan toe. Zijn ogen kregen de giftige, donkerpaarse kleur van wolfskijers. ‘Dat is ook de reden waarom ik hier ben vannacht. Ik heb je gezien op de markt vandaag, en op andere dagen. De in mantel gehulde figuur die iedereen afschrikt met een dolk aan het middel en de doelmatige passen van een krijger, blijkt niemand anders te zijn dan de meest geëerde Yfud die ooit geleefd heeft. De vrouw met de tekening zo gedetailleerd dat het lijkt alsof de bloemen en hun ranken leven. Je

bent een intrigerende vrouw, al besef je dat zelf niet. Ik zie veel van mezelf weerspiegeld in jou.' Hij zweeg even en zijn woorden bleven tussen hen in hangen.

Zij leek op hem? Elise kon zich nauwelijks een wezen indenken dat verder van haar afstand.

'Als heerser van al wat listig en doortrapt is, maar ook als bezitter van kennis en geduld, ben ik niet van plan mezelf te ruste te leggen voor ik nog één keer genoten heb van het bedrog dat de nacht kan brengen. Daarom dit geschenk aan jou. Liever dat een steelse vrouw er gebruik van maakt, voor welke plannen dan ook die ontkiemen in haar ziel, dan dat het in handen valt van Aïne.' Vanonder zijn pij haalde hij iets tevoorschijn.

Pas toen de spitse contouren haar duidelijk werden, kreeg Elise door wat het was.

'Het vossenmasker.' Waarom ze fluisterde, wist Elise niet. Ze voelde gewoon dat eerbied hier op zijn plaats was.

List duwde het masker in haar handen en ze werd volledig opgeslorpt door de donkere gaten waardoor ze haar eigen ogen zou kunnen laten zien.

'Het trekt jou aan zoals geen ander voor jou. Ik zou je kunnen zeggen het voorzichtig te gebruiken, maar dat ligt noch in mijn aard, noch in die van het masker.'

Elise knikte en streek met haar vingers over de snuit alsof ze een minnaar liefkoosde.

'Het moet gedragen worden', sprak ze op zachte toon, alsof het een geheim was.

List grinnikte opnieuw, maar toen Elise haar ogen wist los te rukken van het voorwerp in haar handen, was hij verdwenen.

'Elise!' klonk ineens een roep door de tuin.

Ze schrok op en keek wantrouwig de nacht in. Vervolgens richtte ze haar blik opnieuw op het vossenmasker. Als ze dat niet had gehad,

zou ze gedacht hebben dat ze in slaap was gevallen op de bank en dat ze alles gedroomd had.

‘Elise!’ klonk opnieuw de stem van haar vader. Deze keer was hij een heel stuk dichterbij haar.

Vlug stroopte ze haar rokken op en verborg het masker veilig tussen de vele lagen stof.

‘Ik ben hier, vader’, antwoordde ze, de plooien van haar rok gladstrijkend.

‘Ach, daar ben je.’ Haar vader kwam achter een enorme haag vandaan en zei: ‘De commodore wil afscheid van je nemen.’

Elise’s hart sprong op en ze vergat op slag de vreemde ontmoeting van daarnet. Dat ze afscheid mochten nemen, kon enkel betekenen dat de commodore de goedkeuring van haar vader wegdroeg.